

Deel I – Januari - maart 2011

1. Er is iets mis ...

Ik weet meteen dat het niet klopt. Als ik de deur naar onze flat opendoe, zie ik op tafel iets liggen wat daar niet hoort. Niet bij ons in huis!

Oké, niet dat ik zoiets ooit eerder heb gezien, maar ik weet wel wat het is; het kan niet missen. Ik ben 13 en niet gek!

En dan mama's stem, gedempt en bezorgd. Mama klinkt écht ongerust. Hoewel ik haar niet kan zien, weet ik precies waar ze staat – bij het raam, kijkend naar het gekrioel van auto's en karren, fietsers, voetgangers en een enkele ezel beneden in de straat. Zo staat ze meestal als ze belt.

Ik weet zeker dat dit niet zomaar een telefoongesprek is. Wie heeft mama aan de lijn? En waarom praat ze zo snel, zo zacht, zo wanhopig?

Ik kan hier natuurlijk niet blijven staan. Wat zou ik ook alweer doen? O ja: ik was de tekening vergeten die ik aan juf moet laten zien. Nou ja, laat maar lekker zitten, ik ga nu niet naar binnen!

Ik draai me om en sluip de trap af. Zo gewoon mogelijk loop ik langs het hokje van onze nieuwe *bowab* Samuel. De oude portier lacht naar me met dichtgeknepen ogen in zijn donkere gezicht vol rimpels. Dat doet hij elke keer als hij me

ziet, sinds hij hier een maand of twee geleden is komen wonen.

Pas als ik buiten sta, krijg ik een idee. Met een ruk draai ik me om, open de deur en stap voor de tweede keer vanmorgen de hal in. Samuel trekt zijn wenkbrauwen op. 'Nóg iets vergeten, Amal?'

Ik knik en ren weer naar boven. Op de laatste treden stamp ik hard. 'Mam!' roep ik alvast. En nog een keer: 'Mam!' Ze moet me nu wel aan horen komen. Ik duw de klink hard naar beneden en bons tegen de deur als ik hem opendoe. 'Mam, waar ligt mijn tekening van de *soek*? Juf wil 'em zien!'

Buiten adem stap ik naar binnen. Gewóón doen, zeg ik tegen mezelf. Ik zie er vast verhit uit; hopelijk denkt mama dat het van het rennen komt.

Ik kan mijn ogen niet geloven – mama staat niet bij het raam, maar gewoon bij de tafel. En die is leeg ...

Heb ik me daarnet alles verbeeld? Lag er niets op tafel? Maar mama's bezorgde stem dan ...?

Zonder op te kijken trekt mama een la open. Ze haalt er voorzichtig een groot vel papier uit. 'Deze toch?'

'Ja, mooi! Ik zal mijn map pakken.' Ik haast me naar mijn slaapkamer. M'n bed ligt nog overhoop en het stinkt er naar de vieze luier van Atteyat. Ze staat rechtop in haar ledikantje.

'Amal, uit!' roept ze. Maar ik trek eerst de kartonnen map van de plank boven mijn bed. Dan til ik mijn zusje op. Met Atteyat op m'n heup stap ik de woonkamer binnen. Ik geef haar aan mama en schuif snel mijn tekening in de map.

'Ma'a salaama, mam! Ma'a salaama, kleine knuffel.'

Papa is al naar de school waar hij lesgeeft, en Maher zit in de bus op weg naar zijn eigen school.

'Inshallah', antwoordt mama. *'Ga maar gauw, anders kom je nog te laat.'*

Ik schud mijn witte hoofddoek naar achteren en sprint naar beneden.

'Ma'a salaama, Samuel!' Zonder zijn groet af te wachten, vlieg ik langs hem heen. Misschien kan ik Dina nog wel inhalen.

Met m'n gedachten nog in onze flat ren ik richting school. Bij elke stap wordt het duidelijker. Hoe langer ik erover nadenk, hoe zekerder ik het weet: ik heb het me niet verbeeld. Er is echt iets mis! Mama die bij een lege tafel staat niets te doen – dat klopt gewoon niet. Mama doet nooit niks, ze is altijd bezig. Wat mankeert haar vandaag?

Als ik dit aan Dina vertel ...

Kán ik het eigenlijk wel aan Dina vertellen? Vreemd, dat heb ik nog nooit gedacht. Dina en ik vertellen elkaar altijd alles. Tot nu toe, tenminste ...

